

SÖZÜN YETERSİZ KALDIĞI BİR HADİSE...

“Okul” dediler, çocuk bir şeyler öğrensin, oyalansın diye gönderdiler, güvenlidir dediler; ama öpüp saçlarının kokusunu içine çekip de okula gönderdikleri evlatlarının dönüşte kefen kokusunu alacaklarını akıllarının ucundan bile geçirmedi...

Okul... Kimilerinin akademik hayalleri ve mesleğine giden yol için bir temel, kimilerinin ise boş hayatındaki bir yirmi dört saatin doldurulması için görülen sıradan bir yer... Netice şudur, vardığınız yer sizin beyninizin ve aklınızın boşluklarını doldurmak için kurulmuş bir yerdir. Bazen bu boşluklar hiçbir şekilde dolmayabilir. Ama vicdanı, yüreği, ruhu ve idrakı boş olan birileri varsa, bu boşluğu okul dahi hiçbir parça tamamlayamaz...

Çantalarında kitap, kalem ve defter; akıllarında masum ve inançlı hayalleri ile sınıflarında azimli bir şekilde oturan öğrenciler ve yüreğinde eğitim ateşi ile ders anlatan bir öğretmen... Kulakları acı bir şekilde inleyen silahtan sesler; korkan bir sürü masum çocuk ve istedikleri tek şey kanatlarına sığınabilecekleri kurşungeçirmez demirden bir mesken... Okulu dört bir yandan sardı bir taraftan korku diğer bir taraftan ecel; bir kahraman için bile yeterdi canından bir parça olarak gördüğü çocukları korumak istediğini söylemen... Canını bile düşünmeden atladı yüreği korkusuz, bedeni siper; o küçük canlar ve bir melek dudaklarından dökülen kelime-i şahadetleri ile bir köşe aldılar cennetten...

Bilincin ve idrakın kendini aşıp yerini kâbuslar ve kanlara bırakan bir katliam; kontrolsüzlüğün ele geçirdiği ve direksiyonun isyanlara verildiği bir nefesin, bilinçsizce kendi canından olan çocuklarını ne yaptığını umursamazca bir yere kapattıkları kafesin ne kadar büyük bir hayata ve hayatlara bedel olabileceğini bize acımasız bir şekilde kanıtladı...

Camlardan akan ve canı pahasına kaçmaya çalışan öğrenciler gibi gözünden acıyla, yaşla ve maziyle akmaya çalışan ama zorlanan yaşların hesabını hiçbir bedel ödeyemeyecek bu hayatta. Yüreğine ve ruhuna çocuğunun bir tel saçını koyup ebedi bir şekilde saklamak için can atan çaresiz annelerin; akıllarında ve rüyalarında görmekten usandığı travma ve kâbuslarını okuldaki bir merdiven boşluğuna sığdırmaya çalışan çocukların en büyük ve ortak sessiz isyanıdır; ailelerinin, kendisinin ve düşüncelerinin adam edemediği birini, okul diye bir şeyler öğrensin diye getirdikleri bir yer hiçbir şekilde adam edemez...

Fatmanurlar, Aybükeler, Alyalar ve daha fazlası; artık biz sizleri bir insan olarak değil, dünyanın bile vermekte zorluk çektiği eğitim mücadelesinde makamını nurlarla arşa taşıyan melekler olarak göreceğiz. Öleceğini bile bile çocuğunu, çocuğu olarak gördüğü öğrencileri ve onların geleceğini düşünen tüm pelerinsiz kahramanlar; başı dik alnı açık bir şekilde ne güzel gülümsüyor gökyüzünden. Sizin ışıklarınızı taşıyan güneş bile nasıl bir sorumluluğu üstüne aldığına farkında ve bizler sizin ışığınızın baktığı tüm tohumları yeşerteceğiz. Şu anda, adımlarımızı atıp ayağımızı bastığımız yerde bu kutsal görev uğruna hayatını adayan hiçbir öğretmenin daha ardında acı ve yas bırakarak gitmesine izin vermeyeceğiz yeryüzünden...

Öğretmenlik; sadece tahtada ders anlatmaktan ibaret değil, her baba yiğidin ulaşamayacağı ve kutsallıkla yıkanmış bir görev. Şu üç günlük dünyada adam olmak gerekirse eğer; senin benliğine hayatı katan öğretmenin önünde eğil, öğretmene saygı duy ve öğretmeni sev...

Dila KOÇAKER

FL / 9-A